

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Ніколи не перетинай незнайомого моста, якщо їдеш на слоні.

Китайське прислів'я

ГРУДЕНЬ. ПЕРШИЙ ТИЖДЕНЬ

Це не було випадковим запрошенням: він нічого не робив випадково. Це було наполегливим, безапеляційним викликом від людини, яка більше звикла наказувати, ніж задобрювати і випрошувати. Він чекав Саллі до сніданку, і йому не спадало на думку, що вона може відмовитися. Особливо сьогодні, коли один по одному змінювалися прем'єр-міністри, і це здійснювалося волею народу. Це буде днем великої розплати.

Бенджамін Лендлес відчинив двері сам, що здалося їй дивним. Це були апартаменти для створення враження, занадто дизайнерські та знеособлені, квартира, в якій ти очікуєш, що тебе зустрине якщо не швейцар, то принаймні секретар чи особистий асистент, який має бути під рукою, щоб подати каву, привітати і розрадити гостей, не даючи їм поцупити якусь картину імпресіоністів з тих, що прикрашають стіни. Та й сам Лендлес не справляв враження витвору мистецтва. У нього було широке, сливово-червоне обличчя, м'ясисте, яке починало опливати, ніби свічка, якщо її тримати надто близько до вогню. Маса його тіла було величезна, а руки — грубі,

як у чорнороба, що має репутацію кулачного заводіяки. Свою газетну імперію «Кронікл» він збудував, псуючи страйки і кар'єри: хто ще, як не він, зруйнував кар'єру чоловіка, який просто зараз чекав на поїздки в Букінгемський палац, щоб відмовитися від влади і впливу посади прем'єр-міністра.

— Міс Квайн. Саллі. Дуже радий, що ви прийшли. Я довго хотів з вами зустрітись.

Вона знала, що це брехня. Якби він раніше хотів зустрітись з нею, то вже влаштував би таку зустріч. Він провів її до вітальні, навколо якої розташувалися кімнати пентгаузу. Зовнішні стіни кімнати були повністю з ударостійкого скла, крізь яке відкривалася прекрасна панорама на будівлю парламенту над Темзою, і, здається, половина тропічних лісів була принесена в жертву, щоб укрити підлогу хитромудрими дерев'яними візерунками. Непогано для хлопчика з провулків Бетнал-Гріну*.

Він указав їй на широку шкіряну каналу, перед якою був журнальний столик, заставлений тацями, на яких парував гарячий сніданок. Не було жодних ознак прихованого помічника, який мав би принести щойно зготовані страви й оздобити стіл хрусткими накрохмаленими ляними серветками. Саллі відмовилася з'їсти бодай щось, але господар не образився. Він зняв піджак і схилився над власною тарілкою, доки вона взяла філіжанку чорної кави і чекала.

Він їв сніданок по-просташькому: етикет і манери не були його сильним боком. Лендлес майже не розмовляв, уся його увага зосередилася на яйцях, а не на гості, і вона вже почала запитувати себе, чи не вирішив він, що зробив помилку, запросивши її. Він уже змушував її почуватися вразливою.

* Один з районів Лондона.— Тут і далі прим. пер.

— Саллі Квайн. Народилася в Дорчестері, штату Массачусетс. У віці тридцяти двох років уже заробила собі репутацію славетного соціолога. У Бостоні теж непросто завоювати собі місце з-поміж оцих тупоголових селяків.

Вона це знала, бо була колись заміжня за одним з таких. Лендлес виконав своє завдання — промацав її минуле: він хотів, щоб усе було ясно. Його очі вистежували її реакцію, бігаючи під величезними бровами, схожими на сплутане мотуззя.

— Це чарівне місто, Бостон, добре його знаю. Скажіть мені: чому ви залишили там усе, чого досягли, і приїхали сюди, в Англію, щоб почати все спочатку? З нуля?

Він зробив паузу, але не отримав відповіді.

— Це було розлучення, так? І смерть дитини?

Він побачив, що її щелепи напружилися, і спитав себе, викличе це бурхливий гнів чи втечу. Але він знав, що жодної сльозинки не проліється. Саллі зовсім не такого штибу, це видно з її очей. Вона не була надприродно-худорява і висушена, як вимагала сучасна мода, — її краса була більш класична; стегна, може, на півдюйма заширокі, але гарно заокруглені. Вона була бездоганна на вроду. Шкіра обличчя була гладка, смагла, темніша і сяйніша, ніж будь-яка англійська троянда, а риси — чіткі, наче різьблені. Вуста — повні й виразні, вилиці — високі, волосся — густе і довге, чорноти такого глибокого відтінку, що Лендлес запідозрив італійське або єврейське походження. Її найбільш прикметною рисою був ніс — прямий, з пласким кінчиком, який посмикувався, коли вона говорила, а виразні ніздрі емоційно роздувалися. Це був найбільш провокативний і найбільш чуттєвий ніс, коли-небудь ним бачений, і Лендлес несамохіть уявив його на подушці. Але очі його тривожили: їм точно не місце на

такому обличчі. Вони були мигдалеві, сповнені іржі й зелені осіннього листя — напівпрозора-смарагдові, мов котячі, але приховані за немодними окулярами. Погляд не сяє, як мав би сяяти у жінки, як він колись, певно, і сяяв, подумалося Лендлесові. В них було більше недовіри, начебто щось стримувало блиск.

Вона глянула у вікно, ігноруючи його. Різдво прийде всього за кілька тижнів, та в повітрі не відчувалося сезонних веселощів. Святковий дух спочивав на стрімких потоках каналів, і день не видавався сприятливим для зміни прем'єр-міністрів. Чайка, гнана бурями Північного моря, пролетіла повз вікно, її крики проникали крізь подвійне скло: це була заздрість до їхнього снідання; зрештою вона змовкла у вітряному небі. Саллі спостерігала, як пташка зникає у сірості.

— Не сподівайтесь, що я засмутилась або образилася, містере Лендлес. Той факт, що у вас досить грошей і впливу, щоб підготуватися до зустрічі, мене не вражає. Це мені й не лестить. Зі мною часто фліртують літні бізнесмени,— зронила вона. Образа була продумана: вона хотіла дати йому на здогад, що тут не буде гри в одні ворота.— Вам чогось треба від мене. Я не знаю чого, але вислухаю. Доки це стосується справи.

Вона схрестила ноги повільно і свідомо — так, щоб він це помітив. Змалечку в неї не було сумнівів у тому, що чоловіки вважають її тіло привабливим і звертають на неї надмірну увагу, через що вона ставилася до своєї статі не як до дару, а як до інструмента, з чією допомогою прокладається шлях у складний і нещедрий світ. Вона давно вирішила: якщо секс є валютою життя, то вона перетворить його на бізнес, щоб відчиняти двері, які по-іншому не